

רע"פ 5753/13 - דוד בן מויאל נ' מדינת ישראל

רע"פ 5753/13 - דוד בן מויאל נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 5753/13

דוד בן מויאל

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט העליון

[31.10.2013]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 10.6.2013, בעפ"ת 1711-01-13, שניתן על-

ידי כב' השופטת הבכירה נ' אהד

בשם המבקש - עו"ד דוד גולן

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, בעפ"ת 1711-01-13 (כב' השופטת הבכירה נ' אהד), מיום 10.6.2013, במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה, בתתע"א 732-07-12 (כב' השופטת ל' שלזינגר שמאי), מיום 30.12.2012. רקע והליכים קודמים
 2. נגד המבקש הוגש כתב אישום בגין עבירת אי ציות לאות עצור אשר סימן לו שוטר במדים, לפי תקנה 23(א)(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה), וכן עבירת עקיפה בדרך לא פנויה, לפי תקנה 47(ד) לתקנות התעבורה.
- מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 27.6.2013, בשעה 08:47 או בסמוך לכך, נהג המבקש ברכב בכביש 446, ובצומת הרחובות קריית ספר - מסילת ישרים, הוא ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

3. ביום 30.12.2012, הורשע המבקש, לאחר ניהול משפט הוכחות, בעבירות המפורטות בכתב האישום. לצורך קביעת המסכת העובדתית, הסתמך בית המשפט לתעבורה בפתח תקווה (להלן: בית המשפט לתעבורה), בעיקר על עדותם של שני שוטרים, אשר נכחו במקום האירוע. בית המשפט לתעבורה קבע, כי שוטר לבוש מדים (להלן: השוטר) הבחין במבקש כשהוא נוהג ברכב מבלי לחגור חגורת בטיחות, והורה לו לעצור. בתחילה, אכן עצר המבקש בצד הדרך, אך, משהתקרב השוטר לרכבו, וניצב במרחק של כשני מטרים ממנו, האיץ המבקש את מהירות רכבו, ונמלט מהמקום. בית המשפט לתעבורה דחה את גרסתו של המבקש, לפיה הוא עזב את המקום מפני שהבחין במראת רכבו, בשוטר מסמן לו כי הוא רשאי לנסוע. נקבע, שהמבקש ידע כי השוטר הורה לו לעצור מפני שלא חגר חגורת בטיחות, ואין זה סביר כי חשב ששוחרר מהמקום, בלא כלום. אשר לעבירת העקיפה בדרך שאינה פנויה, צוין, כי די בעדות יחידה לצורך הרשעה בה, וזאת כל עוד עדות זו אינה מגלה סתירות או תמיהות בקשר אליה. לפיכך, וחרף העובדה כי רק אחד מהשוטרים הבחין בעקיפה, מצא בית המשפט לתעבורה לנכון להרשיע את המבקש בעבירה זו. יצוין, כי בנסיבות המקרה מדובר בעקיפה מסוכנת, במהלכה גרם המבקש לרכב אשר הגיע מהנתיב הנגדי, לסטות לשולי הדרך, על מנת להימנע מתאונה. גם בקשר לעבירת העקיפה, דחה בית המשפט לתעבורה את גרסתו של המבקש בבית המשפט, וקבע כי זו סותרת את גרסתו המוקדמת, כפי שזו תועדה בדוח המשטרה.

במעמד הכרעת הדין, נשמעו הטיעונים לעונש ונגזר דינו של המבקש. צוין בגזר הדין, כי עברו התעבורתי של המבקש מכביד, כשלחובתו נזקפות 154 הרשעות קודמות, ובהן הרשעות בעבירות של אי ציות לשוטר ועקיפה בדרך לא פנויה. לפיכך, התרשם בית המשפט לתעבורה, כי המדובר בנהג אשר "בז לחוקי התעבורה ולביטחונם של המשתמשים", ואשר "מוכיח כי אין עליו מורא החוק". עם זאת, וחרף חומרת העבירות בהן הורשע המבקש ועברו התעבורתי המכביד, לא מצא בית המשפט לתעבורה לנכון להיענות לבקשת התביעה להטיל על המבקש עונש של מאסר לריצוי בפועל, וקבע כי ניתן להסתפק בהרחקת המבקש לתקופה ממושכת מהכביש. בסופו של יום, השית בית המשפט לתעבורה על המבקש את העונשים הבאים: 7 חודשי מאסר על-תנאי, למשך שלוש שנים, לבל יעבור עבירה של נהיגה בזמן פסילה או אי ציות לשוטר; קנס בסך 2500 ₪, או 25 ימי מאסר תמורתו; פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 24 חודשים, בניכוי תקופת הפסילה המנהלית; ופסילה על-תנאי מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים, למשך 3 שנים.

4. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, הן על הכרעת הדין והן על גזר דינו של בית המשפט לתעבורה. ביום 10.6.2013, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש. בפסק הדין, הזכיר בית המשפט המחוזי את הכלל, לפיו ערכאת הערעור לא תטה להתערב בקביעותיה העובדתיות של הערכאה הדיונית. בהתאם לכך, לא מצא בית המשפט המחוזי מקום להתערב במידת האמון שנתן בית המשפט לתעבורה בעדויות השוטרים, חרף קיומן של סתירות מסוימות ביניהן, ובהעדפתן על-פני גרסתו של המבקש. אשר לערעורו של המבקש על חומרת העונש, קבע בית המשפט כי העונש שהוטל על המבקש הולם את חומרת מעשיו, ואינו חורג לחומרה, באופן שיצדיק התערבות בשיקול דעתו של בית המשפט לתעבורה.

בקשת רשות הערעור

5. המבקש הגיש בקשת רשות ערעור הנסבה על חומרת העונש אשר הושת עליו. בבקשה נטען, כי עניינו של המבקש מעלה סוגיה "אנושית-מצפונית", ולכן יש להיעתר לבקשה משיקולי צדק. עוד נטען, כי עונש הפסילה שהוטל על המבקש הוא "מופרז" במשכו, פוגע ביכולת ההשתכרות של המבקש ובאפשרויות התעסוקה הפתוחות בפניו, ואינו משקף את האיזון הראוי בין שיקולי הענישה. עוד עולה מהבקשה, כי המבקש סבור שהערכאות הקודמות שמו דגש מוגזם על עברו התעבורתי המכביד, מבלי שנתנו את הדעת לעובדה כי הוא מחזיק ברישיון נהיגה מזה תקופה ארוכה, של כ-35 שנים, ולפיכך הוא "חשוף יותר" לביצוע עבירות תנועה. לשיטתו של המבקש, הטלת עונש פסילה לתקופה ארוכה, מפעיל על המורשע בעבירות התחבורה, מערכת תמריצים, המעודדת אותו לנהוג ברכב בהיותו תחת פסילה, ובכך גורמת לו "להסתבך במעגל ללא מוצא". ויאמר, כבר עתה, כי טענה זו הינה טענה מקוממת ובלתי ראויה, ואינני רואה להתייחס אליה במסגרת בקשה זו, בהיותה חסרת בסיס וסרת כל טעם.

דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובצרופותיה, נחה דעתי כי דינה להידחות.

7. הלכה היא כי רשות ערעור לבית משפט זה תינתן במשורה, היות שהיא שמורה למקרים המגלים על פניהם שאלה משפטית נכבדה או סוגיה ציבורית רחבה, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים לבקשה, וכן במקרים חריגים בהם קיים חשש מפני עיוות דינו של המבקש, או משיקולי צדק כלפיו (רע"פ 6615/13 שוויקי נ' מדינת ישראל- הוועדה המחוזית לתכנון ובניה (29.10.2013); רע"פ 4731/13 חברת אויסון ישראל בע"מ נ' מדינת ישראל (28.10.2013); רע"פ 5714/13 חמד נ' מדינת ישראל (28.10.2013)). המבקש אינו טוען, אמנם, כי בקשתו מעלה שאלה משפטית או סוגיה ציבורית נכבדה, אולם לדידו, עניינו מעורר סוגיה "אנושית-מצפונית", המקימה עילה ליתן לו רשות ערעור משיקולי צדק. לאחר עיון בבקשה, הגעתי לכלל מסקנה כי המבקש לא הצביע על טעמים ראויים, המצדיקים את קבלת בקשתו. בבקשה נטען, בלשון רפה, כי רישיון הנהיגה דרוש למבקש לצורך פרנסתו, ופסילתו מלנהוג תגביל את יכולתו מלעסוק במקצועות המותנים בהחזקת רישיון. אכן, מטבע הדברים עונש פסילה של רישיון הנהיגה טומן בחובו קשיים והגבלות מסוימות, מבחינתו של הנאשם, ובכלל זאת קשיים כלכליים וצמצום אפשרויות התעסוקה, הפתוחות בפניו. ואולם, אין די בקשיים אלו, בהיעדר נסיבות חריגות, בכדי להצדיק מתן רשות ערעור משיקולי צדק. אינני סבור כי המבקש הצביע על נסיבות חריגות ומיוחדות, המצדיקות מתן רשות ערעור, כמבוקש על ידו.

עוד ראוי להיזכר, כי בקשת רשות הערעור נסובה סביב חומרת העונש, אשר הוטל על המבקש. הלכה מושרשת היא, כי אין בטענות בנוגע לחומרת העונש בכדי להצדיק מתן רשות ערעור, אלא אם מדובר במקרה בו העונש, שהושת על המבקש, חורג באופן קיצוני ממדיניות הענישה הראויה והנוהגת במקרים דומים (רע"פ 7047/13 אליאב נ' מדינת ישראל (20.10.2013); רע"פ 4544/13 ניסים נ' מדינת ישראל (15.10.2013); רע"פ 4249/13 רחמים נ' מדינת ישראל (20.8.2013)). בענייננו, ביקשה המשיבה להטיל על המבקש עונש מאסר, אשר, למצער, ירוצה בדרך של עבודות שירות. בית המשפט נמנע מהטלת עונש מאסר כאמור, והסתפק בפסילתו של המבקש לתקופה של שנתיים מנהיגה, בציינו את עברו התעבורתי המכביד של המבקש, ואת חומרתן של העבירות בהן הורשע. בהינתן העובדה כי מדובר בעבריו תנועה סדרתי, שלחובתו לא פחות מ-154 הרשעות בעבירות תנועה, ונוכח סיכון חיי האדם בהם הייתה כרוכה עבירת העקיפה שבה הורשע, נראה כי העונש שנגזר על המבקש אינו חורג, כלל ועיקר, מרמת הענישה הראויה והנוהגה במקרים כגון דא.

8. על יסוד האמור, ומשלא מצאתי מקום להורות על עריכתו של דיון ב"גלגול שלישי" בעניינו של המבקש, דינה של הבקשה להידחות.

ניתנה היום, כ"ז בחשוון התשע"ד (31.10.2013).